

dichtbij

WIN!

1 van de 4
duo-tickets naar
Bobbejaanland!

**Wiskundeleerkracht
Daisy Eeckhout:**

**"ZELFS ALS IETS ECHT NIET
DOOR DE BEUGEL KAN,
BLIJF IK RUSTIG"**

Ook

**Onafhankelijk bestuurder
Tine Van Regenmortel
over ervaringswerk
en koffie op bed**

**De blik van leerkracht
Camille Meus
op Oekraïne**

**Wablief?
Rooming-in**

Dossier

KLEUREN

BUITEN DE SECTORALE LIJNTJES

VERSCHIJNT 4 KEER PER JAAR
MAA - JUN - OKT - DEC
13de JAARGANG
JUNI 2022 #59

Broeders van Liefde

GEÏNSPIREERD VERBONDEN

edito

de prijzen swinging de pan uit

We zien dan ook dat de ouders van onze leerlingen het financieel steeds moeilijker krijgen. Dat uit zich in een stijgend aantal onbetaalde kostennota's. Ja, we zouden als school ontelbare betalingsherinneringen kunnen sturen en een hoop boze telefoontjes plegen, maar daar sta ik absoluut niet achter. Vanuit onze schoolvisie gaan wij voor verbinding, verantwoordelijkheid en vertrouwen. Dat trekken wij door op alle vlakken, ook wanneer het gaat over het financiële luik.

Onze leerlingen komen uit 30 verschillende landen en spreken samen 33 verschillende talen. We botsen vaak op taalachterstand, culturele verschillen en gezinnen die het financieel niet breed hebben. Sommige families krijgen al ondersteuning van externe instanties, zoals bijvoorbeeld het OCMW, maar er is ook veel verdoken armoede. Die armoede proberen we vroegtijdig te detecteren door bij intakegesprekken, coachingsgesprekken of oudercontacten alert te zijn voor signalen die wijzen op mogelijk preciaire contexten. We letten dan op wie aanwezig is op het eerste contact, welke taal de ouders spreken, de schoolloopbaan van de jongere... Op die manier kunnen we al heel snel in kaart brengen welke gezinnen waarschijnlijk financiële moeilijkheden ondervinden. Als zij niet door externen begeleid worden, gaan wij samen met hen op weg. Alles start dan bij verbinding, dat geloof ik oprecht. Daarom hebben we een team opgericht met 4 medewerkers, waaronder mezelf, die de families nauw opvolgen

WIE IS CHRISTINE DESMAELE?

- // Christine (61) is directeur van de secundaire school Visitatie en algemeen directeur van de scholencluster Gent.
- // Ze heeft 2 pluskinderen en 1 pleegkind en woont samen met haar man Frank in Nazareth.
- // Christine houdt van dansen en van de Argentijnse tango in het bijzonder. Ook gaat ze heel graag fietsen. Ze hoopt binnenkort het zeilen met een vriendin opnieuw op te pikken.

VERJAREN IN TIJDEN VAN INFLATIE.

en contact houden. Want als je geen respectvolle connectie hebt met de leerling en de ouders raak je nergens. Ook onze leraren gaan bewust om met schoolkosten. Zij gaan steeds op zoek naar gratis of betaalbare bezoeken, activiteiten, projecten, workshops ...

Wij streven naar zoveel mogelijk persoonlijk contact: wekelijks worden de families opgebeld en we proberen de ouders tot op de school te krijgen. Veel mensen schamen zich ervoor dat ze de eindjes niet aan elkaar kunnen knopen. We gaan daar dan ook altijd discreet mee om. Als een factuur niet betaald is, wijzen we niet met de vinger, maar vragen we hoe het komt en wat wij als school kunnen doen om te helpen. We ontmoeten elkaar in het midden: al is dat met een afbetalingsplan van 5 euro per maand. We investeren als school ook in schoolspullen: tweedehands schoolboeken voor wie het moeilijk heeft, kledij, een gratis gevulde

pennenzak voor alle eerstejaars, een gratis soepkaart voor bepaalde leerlingen, gratis brood tijdens de lunch ... Als we voelen dat een gezin echt niet in staat is om bepaalde kosten te maken, bijvoorbeeld voor een educatieve uitstap, dan bekijken we of we dit kunnen coveren met onze GOK-middelen*. Maar alles gebeurt in dialoog en met zoveel mogelijk betrokkenheid.

Ik ga niet zeggen dat het gemakkelijk is. Het is een continu proces waar we als school elke dag aan werken. Maar ik geloof dat onze verbindende en persoonlijke aanpak het verschil maakt. En al loopt niet altijd alles van een leien dakje, ik ben tevreden met de inspanningen die we leveren en blij wanneer we slagen in een positief contact dat de betrokkenheid van ouders verhoogt. Op die manier kunnen we hun kinderen, onze leerlingen, de kans geven om zich optimaal te ontplooiën.

* Middelen voor gelijke onderwijskansen (GOK-middelen) zijn budget en uren die een school krijgt vanuit de overheid op basis van de sociaal economische leerlingenkenmerken binnen een school.

**Elke medewerker heeft
recht op personeelsacties
en -kortingen!
Kijk snel op pg. 30
voor meer informatie!**

colofon

Dichtbij

is een uitgave van de Groep Broeders van Liefde. De groep overkoepelt verschillende initiatieven zoals Menas, Fracarita Belgium en de organisatie Broeders van Liefde die de begeleiding en de verzorging opneemt voor kinderen, jongeren en volwassenen in de sectoren onderwijs, zorg (geestelijke gezondheidszorg en ouderenzorg), sociale economie, welzijn (orthopedagogische zorg en kinderdagverblijven) en buitengewoon onderwijs.

Redactieraad:

Jan Decoene, Mattias Devriendt, Filip Erkens, Raf Missorten, Julie Goditiaboïs en Nikkie Steyaert.

Hoofdredacteur:

Nikkie Steyaert

Verantwoordelijke uitgever:

Koen Oosterlinck, Stropstraat 119, 9000 Gent

Abonnement:

Dichtbij verschijnt 4 keer per jaar en is gratis voor alle medewerkers van de Broeders van Liefde. Wil je een abonnement? Neem dan contact op met het redactiesecretariaat.

Oplage:

13.500 ex.

Redactiesecretariaat:

Nikkie Steyaert, Stropstraat 119, B-9000 Gent
T 09 221 45 45
nikkie.steyaert@broedersvanliefde.be

Vormgeving:

Filip Erkens, Louis Vijncke

Druk:

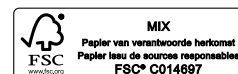
Perka

**Volg Broeders van Liefde
op social media!**

🏠 www.dichtbijmagazine.be

📘 www.facebook.com/broedersvanliefde

📷 www.instagram.com/broeders_van_liefde

Johan Vanderwaeren

📍 Forensische long-stay, Zorggroep Sint-Kamillus, Bierbeek

Genomineerd door Kathleen Bormans en Steven Degrauwe omwille van zijn sterk engagement, bereikbaarheid, fijne persoonlijkheid, flexibiliteit en collegialiteit. “[...] Johan heeft al heel wat ervaring en staat met een combinatie van die ervaring en gezond verstand in het werkveld. Hij weet op een ongedwongen manier contact te maken met patiënten en met collega’s. Hij heeft ook een enorm engagement. Johan is een collega uit de duizend en zou zich in vele bochten wringen om een ander te helpen.”

“Reactie Johan: “Ik ben blij met zoveel positieve woorden, al ben ik natuurlijk niet perfect. Werken in een psychiatrisch ziekenhuis is niet altijd gemakkelijk en af en toe heb ik ook wel eens een mindere dag. Dat neemt niet weg dat ik altijd zal streven naar bereikbaarheid, verbinding en persoonlijk contact, en dat zowel naar mijn teamleden als naar onze bewoners. Ik werk ondertussen al 21 jaar als hoofdverpleegkundige en je zal me niet snel op mijn bureau vinden. Ik vind het belangrijk om veel op de vloer te komen en daar in te zetten op communicatie. Ik hecht ook veel belang aan flexibiliteit. Sommige mensen denken in afdelingen, ik kijk eerder naar onze voorziening als één geheel. Ik vind het dan ook maar normaal om samen met mijn team bij te springen waar het nodig is. Sommige mensen zouden al sneller zeggen: ‘dat lukt niet’. Maar ik geloof: waar een wil is, is een weg.”

Nathalie Van Loey

📍 Patrijs, minderjarige werking Sint-Ferdinand in Lummen/Leopoldsburg

Genomineerd door het volledige team Patrijs: “Graag naar je werk komen wordt voor het grootste deel bepaald door je collega’s. Een goede collega hebben is voor ons dan ook één van de beste dingen die je op het werk kunnen overkomen. Als deze collega dan ook nog eens je baas/verantwoordelijke is dan is dit mega mooi meegenomen. Nathalie is de draad die ervoor zorgt dat we als Patrijs allemaal met elkaar verbonden zijn. Ondanks de vele hobbels op haar pad staat ze er elke dag opnieuw voor ons allemaal. We zouden haar voor geen geld van de wereld willen missen.”

“Reactie Nathalie: “De mooie woorden van mijn team hebben echt mijn week gemaakt. Als leidinggevende krijg ik vaak wat minder feedback. Natuurlijk voel ik zelf ook aan dat het goed zit, maar het is heel fijn om het ook nog eens expliciet te horen. Team Patrijs bestaat uit 22 medewerkers verspreid over 5 teams in 2 campussen. Ik hecht enorm veel belang aan verbinding binnen het team, ondanks dat we niet allemaal op één site werken. Daar zet ik hard op in via open communicatie, samen vergaderen, veel uitwisseling ... Ik ben dan ook heel blij dat die verbinding benoemd en erkend wordt. Patrijs is een zeer flexibel team vol positiviteit en collegialiteit. Ze zijn de eerste om binnen (en zelfs buiten) het team in te springen bij afwezigheden of moeilijkheden. Ik ben een trotse clusterverantwoordelijke!”

Werden ook genomineerd:

Jan Van Der Borgt door An Ceunen en Lore Borgermans,
Sophie Van Geert door Ellen Vanderstraeten
en Veerle Lemahieu door Marie Friederichs

Wil jij ook je collega nomineren?
Stuur een mail naar nikkie.steyaert@broedersvanliefde.be
waarom jouw collega een plekje in Dichtbij verdient!

Jan trots op eerste Oost-Vlaamse G-speelplein!

KOC Sint-Gregorius heeft een nieuw speelplein. En wat voor eentje! Het is niet alleen de eerste speeltuin in Oost-Vlaanderen die is afgestemd op jongeren met een beperking, maar in het kader van inclusie stelt Sint-Gregorius bovendien de speeltuin open voor buurtbewoners en G-sportverenigingen. Jan Vandendriessche, opvoeder en sportverantwoordelijke bij Sint-Gregorius: “Op de speeltuin kan je verschillende G-sporten beoefenen zoals rolstoelbasket en -hockey. We hebben er ook een door water omgeven beachvolleyterrein en een kleine loop piste. Daarnaast vind je op het speelplein ook enkele bijzondere toestellen, zoals een rolstoelschommel en fitnessapparaten voor een street workout, voor jongeren die zich eens willen uitleven. Ten slotte is er ook een prikkelarme omgeving, waar kinderen even rust kunnen vinden. Dat is zeker goed voor jongeren met ASS. We zijn trots op het nieuwe speelplein en blij dat onze jongeren zo op een veilige manier kunnen genieten van sport en spel.”

REDACTIE: DIENST COMMUNICATIE, FOTO: DIETER DEWULF

Dag van de zorg

Tijdens Dag van de Zorg op 15 mei werden de deuren opengezet van 300 zorg- en welzijnsorganisaties. Ook bij De Troon (OC Clara Fey) in Vorselaar viel er heel wat te beleven. Er werden rondleidingen gegeven en aan de infostandjes kwam men meer te weten over de werking, vacatures, stages en vrijwilligerswerk. Verder konden de aanwezigen deelnemen aan workshops van de dagbesteding en genieten van een drankje en een pannenkoek. Om alles draaiende te houden, konden ze rekenen op hun cliënten die zorgden voor een warm onthaal en een vlotte bediening.

REDACTIE EN FOTO: VINCENT PALINCKX

Buurtbar by Cirkant

De Buurtbar by Cirkant is terug en zal tot midden oktober potjes koffie aanbieden in de verschillende buurten in Loppem en Aartrijke. Audry Sanders, communicatiemedewerker bij OC Cirkant: “De insteek van de Buurtbar is tweeledig. Enerzijds willen we aan buurtvervlochtening doen en anderzijds krijgen de bewoners met een beperking van OC Cirkant de kans om hun steentje bij te dragen tot de maatschappij en hun talenten in te zetten.”

REDACTIE EN FOTO: AUDRY SANDERS

Geert Aerens

° 29/05/1971

† 30/03/2022

Geert, tijdens het voorjaar hebben we helemaal onverwacht afscheid moeten nemen van jou. Het blijft moeilijk te accepteren dat we binnen ons team met een leeg bureau achterblijven. Het dringt niet altijd tot ons door wat er zich de afgelopen periode heeft afgespeeld.

Begin dit jaar gaf je aan dat je toe was aan een rustperiode. De coronapandemie was een hectische periode, in het bijzonder voor jou als centraal preventieadviseur. Niet alleen ons team, maar alle collega's van de centrale diensten en de preventieadviseurs van de verschillende entiteiten, waarmee je zoveel contact had, wensten je veel beterschap en moed toe. Iedereen was met je begaan en hoopte op een snelle terugkeer. De verslagenheid binnen de verschillende teams en entiteiten was dan ook groot toen we op 30 maart het bericht kregen van jouw overlijden. Er borrelden heel wat vragen in ons op, vragen die onbeantwoord bleven, vragen die onbeantwoord zullen blijven ...

We kenden je als een toegewijde collega die altijd klaar stond voor een ander. De vragen en problemen die je werden voorgelegd, probeerde je zo vlug en duidelijk mogelijk te beantwoorden. Je was gepassioneerd, plichtsbewust en secuur in het uitvoeren van je job.

Vanuit jouw functie stelde je de veiligheid van de cliënt, klant, bewoner, leerling, patiënt en werknemer centraal en daar was je dan ook heel bezorgd over. Je droeg met hart en ziel zorg voor mensen.

Dank je wel Geert voor hetgeen je allemaal deed voor de organisatie en voor wie je was. Dank je wel om jou te mogen kennen.

Br. Maurits (Georges) Degryse

° 16/08/1925
† 13/04/2022

Geboren als Georges Degryse in West-Vlaanderen en als Broeder van Liefde gekend als br. Maurits. Na zijn noviciaat en professie als broeder werd hij naar de Normaalschool in Zwijnaarde gestuurd. Daar maakte hij als jonge broeder het bombardement mee van Sint-Jozef (Styrka) in de Tweede Wereldoorlog.

In zijn professionele loopbaan is hij voornamelijk gekend als econoom: de broeder die het financiële en logistieke luik van een voorziening en/of klooster voor zijn rekening nam. In die functie ontwikkelde hij een heel eigen en typische stijl, waarbij hij alles in de voorziening een naam gaf. Een andere grote interesse van br. Maurits was de wetenschap. Hij was steeds verwonderd over nieuwe ontwikkelingen en volgde die op de voet.

Vele jaren was hij econoom in Sint-Alfons en Sint-Juliaan te Gent en ook na zijn pensionering bleef hij alles volgen. Zo nam hij deel aan de directievergadering van OC Ebergiste tot op hoge leeftijd. Ook toen hij verhuisde naar het WZC Sint-Jan te Zelzate wou hij op de hoogte blijven en bleef hij trouw aan zijn soms eigenzinnige tussenkomsten en persoonlijke meningen. Br. Maurits zal bij velen in herinnering nabij blijven.

Br. Joseph (br. Vianney) De Vos

° 04/02/1926
† 12/04/2022

Br. Joseph was een monument in de congregatie binnen de geestelijke gezondheidszorg. Als jong geprofeste broeder kreeg hij de naam Vianney. Later koos hij ervoor om zijn geboortenaam terug als roepnaam te gebruiken. Toch heeft het lang geduurd vooraleer dit ingang vond. Hij was als directeur in onze ziekenhuizen namelijk gekend als br. Vianney.

Br. Joseph had als overste/directeur een zeer open ingesteldheid. Zijn medewerkers, in de beginperiode vooral medebroeders, kregen veel ruimte om initiatief te nemen. Hij probeerde heel nabij te zijn en nam de tijd om dagelijks alle afdelingen van het ziekenhuis te bezoeken. Omwille van zijn toegankelijke stijl werd de begeleiding van jonge broeders vaak aan br. Joseph toevertrouwd. Hij was ook verschillende keren directeur van de verplegersschool in het Dr. Guislain ziekenhuis.

Br. Joseph was een levensgenieter en genoot van een goede maaltijd, een gezellige babbel en bleef tot op het einde heel betrokken bij de ontwikkelingen in de psychiatrie en de congregatie. Heel stilletjes heeft hij afscheid genomen van het leven. Voor ons zal hij altijd herinnerd worden als directeur van onze ziekenhuizen.

Br. Godfried Bekaert

° 31/05/1953
† 20/03/2022

Na zijn professie als Broeder van Liefde werd br. Godfried verpleger en werd hij benoemd op de ziekenzaal in het Dr. Guislain ziekenhuis. “Het Guislain” is tot op het einde zijn thuis geweest. Als jonge broeder was hij bijzonder geraakt door Franciscus van Assisi en later ook door Moeder Teresa. Beide invloeden hebben zijn leven bepaald en vanuit deze spiritualiteit rijpte het idee om zich in te zetten voor de armsten in onze maatschappij. Hij werd de stichter van Huize Triest.

Toen men een broeder zocht om de nieuwe stichting in India te begeleiden, was br. Godfried meteen bereid. Vele jaren was hij er actief. Later werd hij benoemd als Provinciale Overste voor de Aziatische Provincie van de Broeders van Liefde en in het Algemeen Kapittel van 2018 werd hij gekozen als generaal assistent. In beide opdrachten bleef hij vastberaden opkomen voor de zwaksten.

Br. Godfried is helaas te vroeg gestorven. De laatste maanden waren hard voor hem, maar zijn geloof was zijn houvast. We zullen hem herinneren als een hartelijke en warme broeder, die aandacht had voor zijn medebroeders.

JUFFROUW BRIDGE

Sylvie Cauwels

Ik kaart al mijn hele leven. Toen we vroeger bij mijn grootmoeder op bezoek gingen, manilden mijn ouders altijd met haar. Mijn broer, zus en ik vochten om de vierde man te mogen zijn. Toen ik later in Gent ging studeren, bleef kaarten een van mijn favoriete bezigheden. We speelden manillen, kleurenwies ... Een van mijn vrienden met wie ik regelmatig kaartte, had thuis leren bridgen. Hij overtuigde mij om het ook te leren. Ik had de microbe snel te pakken!

Bridge is een verdwijnende sport. De gemiddelde leeftijd in de clubs is hoog. Toen ik begon in onze club, sprak iedereen me aan als "juffrouwetje". Intussen ben ik 50, maar spreken ze me nog steeds zo aan omdat ik nog altijd een van de jongsten ben. Nochtans zijn er heel wat initiatieven in studentensteden zoals Gent om jongeren opnieuw aan het kaarten te krijgen. Ik probeer zelf ook mijn kinderen warm te maken om af en toe eens een kaartje te leggen. Tot nu toe tevergeefs ...

Zelfs met slechte kaarten kan je winnen. De factor geluk is bij bridge zoveel mogelijk uitgeschakeld. Aan alle tafels krijgt iedereen exact dezelfde kaarten. Je score wordt op het einde vergeleken met de score van mensen die aan een andere tafel met dezelfde kaarten speelden, en dus niet met die van je rechtstreekse tegenspeler. Bridge win je dus enkel door goed te spelen met je partner, en niet omdat je toevallig goede kaarten kreeg.

Iedereen kan bridgen. Mensen denken vaak dat bridge een aartsmoelijk kaartspel is. Maar het is maar zo moeilijk als je het zelf maakt. Een hoog scherm zorgt er tijdens belangrijke wedstrijden voor dat partners elkaar niet zien. Elkaar dingen duidelijk maken, kan dus enkel aan de hand van afspraken die je op voorhand maakt. Die lijst met afspraken is bij professionele spelers soms wel honderden pagina's lang. Maar wanneer je pas begint met bridge, kan je die tot een minimum beperken. Enkele lesjes volstaan om ermee te beginnen.

Ik zou graag een internationale medaille winnen. Als lid van het nationale damesteam nam ik al twee keer deel aan het Europees kampioenschap en recent ook aan het wereldkampioenschap. Het Europees kampioenschap valt dit jaar helaas in juni: midden in de examenperiode. Als leerkracht in het secundair onderwijs ben ik dan druk bezig met verbeteren en examentoezicht houden. Misschien kan ik een gooi naar de titel doen als ik op pensioen ben. Hopelijk ben ik dan nog fris van geest, want een sterk geheugen is essentieel voor bridge.

WIE IS SYLVIE CAUWELS

- // Sylvie Cauwels (50) werkt al 20 jaar als leerkracht secundair onderwijs in Sint-Paulus in Gent. Ze geeft er wiskunde en natuurwetenschappen aan de 3de graad.
- // Ze woont samen met haar partner en kinderen in Destelbergen.
- // Ze speelt competitie bridge op het hoogste niveau (eredivisie) en komt graag tot rust in de natuur.

“ONZE LEERLINGEN ZIJN ONZE KLANTEN”

Stelling van Pythagoras, cosinus, afgeleiden, kansberekening ... Tijdens onze rit door het glooiend landschap van de Vlaamse Ardennen graven we nog snel even in ons wiskundig geheugen. We hebben in Brakel afgesproken met Daisy, een doorgewinterde wiskundeleerkracht die al 24 jaar voor de klas staat in Viso Cor Mariae. Tijdens de laatste kilometers bedenken we dat het moeilijk moet zijn om een vak waar veel leerlingen tegenop kijken, boeiend te brengen. “Het is zo jammer dat wiskunde als ‘saai’ wordt gelabeld. Wiskunde is boeiend, fascinerend én zonder het te beseffen, gebruiken we het elke dag.”

📄 JULIE GODITIABOIS | 📷 SOPHIE CALLEWAERT

Wanneer we aankomen in Brakel lopen we onder een stralende lentezon de speelplaats op. Een groep leerlingen verkleed in fluo outfits is druk bezig de speelplaats te versieren voor wat eruit ziet als een groot feest. Terwijl we aan het onthaal wachten op Daisy, vangen we toevallig een conversatie op. De leerlingen zijn zesdejaars die straks de bloemetjes buiten zetten omdat ze binnen 100 dagen de middelbare school verlaten. Nog voor we de kans krijgen melancholisch te worden over onze eigen 100 dagen, duikt Daisy op. Met een stapel boeken onder de arm, begeleidt ze ons naar een klaslokaal. We merken op dat ze de school als haar broekzak kent. “Ik werk hier dan ook al 24 jaar”, legt Daisy uit. “Nochtans wou ik vroeger niet per se leerkracht worden. Ik heb lange tijd getwijfeld tussen Germaanse talen en industrieel ingenieur. Uiteindelijk viel mijn keuze op het tweede.”

PROEFPERIODE

Na het behalen van haar diploma besloot Daisy een lerarenopleiding te volgen. “Ik gaf mezelf een proefperiode van 2 à 3 jaar. Als ik na afloop van die periode de klas niet onder controle had, zou ik ermee stoppen. Ik wou echt niet die leerkracht zijn met wiens voeten ze voortdurend spelen. Niets zo erg dan aan je pensioen te moeten beseffen dat je

hele loopbaan voor niets geweest is”, lacht Daisy. “De eerste jaren verliepen met vallen en opstaan, maar lesgeven lag me en ik voelde dat ik de juiste keuze had gemaakt. Na een jaar wiskunde en fysica gegeven te hebben in een TSO- en BSO-school in Halle, ben ik hier beland. De eerste jaren gaf ik ook nog fysica en informatica, maar al gauw beperkte mijn pakket zich tot enkel wiskunde. Ik ben dan wel geen echte wiskundige, maar ben wel gebeten door het vak. Door regelmatig boeken te lezen en nascholingen te volgen, zorg ik ervoor dat ik meer weet dan enkel wat in mijn lessen aan bod komt.”

KUNST

Dat wiskunde geen saai vak is, herhaalt Daisy meerdere keren tijdens ons gesprek. “Het is zo jammer dat wiskunde altijd dat label krijgt. Wiskunde is boeiend en fascinerend. Iedereen kan eigenlijk wiskunde. Wanneer leerlingen het vak saai of moeilijk vinden, is dat omdat het voor hen te snel gaat of omdat ze te veel nieuwe leerstof aan één stuk moeten verwerken. Hoe zou je zelf zijn? Als je iets niet begrijpt, stop je met luisteren”, geeft Daisy toe. “Onze tijd in de klas is natuurlijk beperkt, maar ik vind het mijn taak als leerkracht om oog te hebben voor zowel de leerlingen die de dingen snel begrijpen als voor diegene die er meer moeite

WIE IS DAISY EECKHOUT?

- // Daisy is 47 jaar en werkt al 24 jaar als leerkracht in Viso Cor Mariae in Brakel. Ze geeft er wiskunde aan leerlingen uit de 3de graad.
- // Ze woont in Galmaarden samen met haar man, zoon en dochter.
- // Daisy sport graag. Ze houdt van tennis, padel, lopen en mountainbiken.
- // Ze maakt haar eigen kledij en is dol op tuinieren.

“

Ik blijf altijd kalm.
Als je als leerkracht uit
je krammen schiet,
raak je snel je gezag kwijt

////////////////////////////////////

“
De kunst van het
lesgeven is om alles
in begrijpbare taal
uit te leggen, om
te voorkomen dat
leerlingen afhaken

mee hebben. Het varieert natuurlijk ook van klas tot klas. Ik geef les aan leerlingen uit de richting wetenschap-wiskunde. De meesten van hen doen graag wiskunde en sommigen maken er zelfs een sport van om iets als eerste van de klas te begrijpen. Maar ik geef ook wiskunde aan leerlingen die secretariaat-talen studeren. Eerlijk? Zij zitten niet te wachten op wiskunde. Als leerkracht is het dan de kunst om de dingen in begrijpbare taal uit te leggen, om te voorkomen dat leerlingen afhaken.”

ZWARTE GATEN

Sommige mensen durven wel eens opperen dat wiskunde nutteloos is omdat ze het in hun latere leven nooit meer zullen gebruiken. Daisy is het daar niet mee eens. “We zijn er ons niet altijd van bewust, maar we gebruiken wiskunde elke dag. Niet zozeer de theoretische rekentechnieken, maar wel de toepassingen ervan. Er zijn heel wat domeinen in bijvoorbeeld de economie, informatica en medische wereld die niet zonder wiskunde kunnen. Er zijn zo veel mooie dingen te doen met wiskunde”, vertelt Daisy gepassioneerd. “Waar mogelijk probeer ik die toepassingen ook mee te nemen in mijn lessen. Wanneer we bijvoorbeeld bij de sinusfuncties belanden, verwijst ik naar de getijdenbeweging. Eb en vloed, dat kent iedereen en is makkelijk te visualiseren. Of wanneer we het hebben

over ellipsen, laat ik een fragmentje zien van een professor die het heeft over zwarte gaten en de banen van hemellichamen.”

BETUTTELEND

Door het raam vangen we een glimp op van een aantal leerlingen die eruit zien alsof ze nog maar net de lagere school verlaten hebben. Daisy is blij dat ze les mag geven aan iets oudere leerlingen. “Vijfde- en zesdejaars hebben al een zekere zelfstandigheid. Je hoeft ze minder bij de hand te nemen. Ik probeer op een niet te betuttelende, maar toch zorgzame manier met hen om te gaan. Natuurlijk heeft die medaille ook een keerzijde. Met zelfstandigheid komt een eigen mening en die durft al wel eens tegendraads te zijn. Maar ook dan probeer ik mild te zijn en behandel ik leerlingen als mijn gelijken. Wanneer een leerling storend gedrag vertoont, ga ik na de les met hem of haar in gesprek en vraag ik waarom hij of zij zich zo gedraagt. Ik vraag hen ook altijd of het misschien aan mij of aan mijn lessen ligt. Nog nooit heeft iemand daar ‘ja’ op geantwoord”, lacht Daisy. “Zelfs wanneer iets echt niet door de beugel kan, heb ik geleerd om rustig te blijven. Mijn ervaring leert me dat je je gezag snel kwijt bent, als je als leerkracht uit je krammen schiet. Je moet je dus op een kalme manier kwaad kunnen maken.”

BLENDED LEREN

Het is druk op de speelplaats van Viso Cor Mariae. We bedenken dat de coronacrisis een moeilijke periode moet geweest zijn voor een gedreven en betrokken leerkracht als Daisy. “Het was voortdurend schakelen. Van de ene op de andere dag moesten we ons hele lessenpakket digitaal onderwijzen. Dat was voor niemand ideaal. Maar ik zie het hele digitale verhaal intussen als een verrijking. We ontdekten de meerwaarde van een aantal tools om onze digitale lessen te ondersteunen. We zagen ook in dat we op die manier makkelijk variatie kunnen brengen in onze lessen en zijn nu ook gestart met blended leren*. Niemand wil toch 10 jaar lang dezelfde lessen geven?”, lacht Daisy.

GRENZEN STELLEN

Er is de laatste tijd veel te doen over het al dan niet inkorten van de zomervakantie. Hoe Daisy daarover denkt? “De meningen van leerkrachten zijn verdeeld. Op zich heb ik er zelf geen probleem mee. Waar ik wel een probleem mee heb, zijn de opmerkingen van mensen. Je hoort voortdurend: ‘Jullie in het onderwijs hebben veel te veel vakantie’. Vroeger voelde ik mij haast schuldig en durfde ik amper nog luidop te zeggen dat ik vakantie had. Als iemand een opmerking maakte, ging ik altijd in de verdediging. Intussen heb ik geleerd

Ik wil bij mijn leerlingen zaadjes planten voor de toekomst

dat niet meer te doen en clichés naast me neer te leggen. Als leerkracht heb je na de schooluren en tijdens de vakanties nog een hoop werk met voorbereiden en verbeteren. Je kan eigenlijk altijd bezig blijven”, zucht Daisy. “Misschien vind ik dat wel het moeilijkste aan de job van leerkracht. Een gezond evenwicht vinden tussen werk en privé. Voor je leerlingen tot het uiterste gaan zonder te verdrinken. Grenzen stellen is belangrijk, maar o zo moeilijk.”

LEERLINGENRAAD

De vele engagementen die Daisy naast het lesgeven opneemt, maken haar takenpakket er niet lichter op. “Ik engageer me voor de leerlingenraad. Dat geeft me veel energie. In de les luisteren de leerlingen naar mij, maar in de leerlingenraad worden de rollen omgedraaid. Als leerkracht luister ik dan naar hen. Eigenlijk zijn onze leerlingen onze klanten. Klanten moet je soigner en daarom is het goed hun mening te kennen. Bovendien leren zij door hun engagement in de leerlingenraad op te komen voor zichzelf en voor dingen waar ze in geloven. School is zoveel meer dan wat er zich tijdens de lessen afspeelt”, vertelt Daisy. “Samen met twee andere leerkrachten en de zorgcoach van de 3de graad neem ik ook de studiekeuzebegeleiding van de zesdejaars ter harte. We organiseren infoavonden en gaan met hen naar de SID-in

beurs. Ik vind het leuk om op andere manieren iets te betekenen voor mijn leerlingen. Extra engagement neemt tijd in beslag, maar je krijgt er zoveel voor terug.”

ZAADJES PLANTEN

De bel gaat, het laatste lesuur zit erop. Voor we afscheid nemen, vragen we nog aan Daisy wanneer zij 's avonds met een tevreden gevoel naar huis gaat. “Vanzelfsprekend ben ik tevreden wanneer ik zie dat iedereen mijn lessen begrepen heeft. Of wanneer ik iedereen heb kunnen overtuigen om hard te werken om zo de leerstof op zijn minst te proberen begrijpen. Maar mijn job gaat veel verder dan enkel wiskunde onderwijzen. Als lid van het team Duurzaamheid probeer ik bijvoorbeeld van onze school een duurzamere school te maken. Om het met de gevleugelde woorden van Bart Peeters te zeggen: ‘Ik wil groot zijn in iets kleins.’ Door allerlei kleine engagementen op te nemen op school en leerlingen daarbij te betrekken, hoop ik een bepaalde levenshouding mee te geven aan mijn leerlingen. Ik wil bij hen als het ware zaadjes planten voor de toekomst, in de hoop dat zij die in hun verdere leven op hun beurt zullen doorgeven aan anderen. Door meer dan louter mijn job te doen, kan ik zo, zelfs als leerkracht wiskunde, iets groot bereiken.” **db**

VISO COR MARIAE

- // Viso Cor Mariae is een middelbare school die kwaliteitsvol onderwijs wil bieden aan elke jongere van Brakel en omgeving, in een open sfeer met oog voor ieders talenten en interesses.
- // De school telt een 300-tal leerlingen en biedt studierichtingen aan in ASO en TSO binnen de domeinen STEM, Economie & Organisatie en Taal & Cultuur.
- // Samen met 2 kleuter- en basisscholen, namelijk De Kei in Lierde en Sint-Augustinus in Brakel, en kleuterschool Valkenberg te Brakel, vormt Viso Cor Mariae de cluster Brakel.

* Bij blended leren wordt bewust afgewisseld tussen fysiek en digitaal onderwijs. Zo volgen de vijfde- en zesdejaars in Viso Cor Mariae op woensdagvoormiddag van thuis uit les; leerkrachten kiezen welke stukken zich best lenen om digitaal te onderwijzen.

Classe unique

JULIE GODTIABOIS LIES WILLAERT

in beweging

Na een jaar ploeteren in containerklassen, kon de kleuterafdeling van de Taborschool in Sint-Maria-Aalter eindelijk haar intrek nemen in het nieuwe schoolgebouw. Dat de medewerkers van de school enkele dagen van hun paasvakantie moesten vrijmaken voor de verhuis, vonden ze helemaal niet erg. “We hebben hier zo lang naar uitgekeken”, vertelt juf Chantal Van Parys (*links op de foto*). “Eindelijk onze nieuwe klassen inrichten!” De leuke, open sfeer in het nieuwe gebouw draagt bij tot het enthousiasme. “Bij ons geen juffen meer die op hun eigen eiland voor een leeftijdsgebonden klas staan. De transparante structuur met schuiframen tussen de klassen is een mooie weerspiegeling van onze ‘classe unique’ manier van werken.” **db**

dossier

intersectorale
samenwerking

SAMEN KLEUREN

BUITEN DE (SECTORALE) LIJNTJES

Samenwerken. Als we het woord horen, denken we meteen aan onze eigen dienst, team, afdeling, ploeg ... Maar waarom zouden we samenwerken beperken? Broeders van Liefde is een groep met honderden werkplekken: sociale economiebedrijven, scholen, kinderdagverblijven, psychiatrische ziekenhuizen, orthopedagogische centra, noem maar op! Wat als we samen zouden werken, over de sectoren heen? Dichtbij ging op zoek naar 4 inspirerende initiatieven waar intersectorale samenwerking centraal staat. "We hebben veel kennis en talenten binnen de groep. Als we die uitwisselen, winnen we op zoveel vlakken."

NIKKIE STEYAERT • NIKKIE STEYAERT, VEERLE DE BENT, PATRICIA SWINNEN, YAYOI HAMA, KEYMOLLEN R., THIBAUT JANSSENS

Weerwerk & PC Dr. Guislain

sociale economie
& geestelijke gezondheidszorg

Dichtbij

Kevin: "Weerwerk en PC Dr. Guislain hebben altijd 'dichtbij' elkaar gestaan. Zowel geografisch maar ook via verschillende samenwerkingen. PC Dr. Guislain heeft zelf een eigen technische dienst, maar doet ook geregeld beroep op ons, en dat voor verschillende werken. De site van Dr. Guislain is groot, met mooie aangelegde tuinen. Dat vraagt veel onderhoud. Daarom komen wij een paar keer per week met een drietal medewerkers van Weerwerk voor het onkruid, en dat zo'n 9 maanden per jaar. Ook voor verhuis- en diverse renovatieopdrachten komen we regelmatig langs. Zo starten we binnenkort met een grote opdracht: het buitenschrijnwerk van een 100-tal grote ruiten opnieuw oliën."

Leren

Kevin: "Bij elke opdracht gaat er een leidinggevende mee die zelf ook de handen uit de mouwen steekt, maar ondertussen ook toeziet op het

"Een netwerk is heel belangrijk; geen enkele organisatie mag een eiland zijn"

“Onze samenwerking is een win-winsituatie”

Sociaal economiebedrijf Weerwerk en PC Dr. Guislain hebben al jarenlang een mooie samenwerking op verschillende vlakken. Schilder- en renovatiewerken, groenwerk, verhuisopdrachten, doorstroom en instroom ... het gebeurt allemaal. Kevin Van de Vijver, coördinator groep Weerwerk Gent: “We hebben een goede verstandhouding met PC Dr. Guislain en versterken elkaar op verschillende domeinen. Je kan echt spreken van een win-winsituatie.”

verloop van de werken. De leidinggevende zorgt ook voor het contact met de klant. Dat klantencontact vind ik erg belangrijk. PC Dr. Guislain heeft sinds kort een nieuw diensthoofd van de technische dienst. Ik heb hem dan ook meteen uitgenodigd bij ons op de werkvloer voor een rondleiding en kennismaking met de verschillende diensten en hun werkplaatsleiders. Die rechtstreekse lijn en aanspreekbaarheid zijn erg belangrijk. Het is sowieso goed dat je kan terugvallen op een netwerk, geen enkele organisatie mag een eiland zijn. Het helpt dat we deel uitmaken van de groep Broeders van Liefde. We kunnen rekenen op expertise binnen de groep die we zelf niet in huis hebben, bijvoorbeeld voor juridische zaken, maar we hebben meteen ook een raakvlak met de andere voorzieningen binnen de groep: we willen allemaal een maatschappelijke meerwaarde creëren.”

Wisselwerking

Kevin: “De samenwerking met PC Dr. Guislain gaat verder dan het operationele en is ook niet enkel eenrichtingsverkeer: hun cliënten kunnen bij ons instromen en onze medewerkers die klaar zijn voor de reguliere arbeidsmarkt kunnen dan weer doorstromen naar een job bij PC Dr. Guislain. Ook lopen onze medewerkers soms stage bij hun technische dienst. Het is een

mooie wisselwerking die we nog verder kunnen uitdiepen.”

Groeien

Kevin: “Aangezien we bij Weerwerk Gent ongeveer 80 doelgroepmedewerkers hebben, kunnen we zeker nog groeien in bepaalde samenwerkingen. Zo kunnen we gerust nog opschalen op het vlak van groenonderhoud, bijvoorbeeld wanneer iemand van de technische dienst van PC Dr. Guislain uitvalt. Ook samenwerkingen met andere voorzieningen binnen de groep zouden zeker mogelijk zijn. We doen nu reeds werken voor PC Dr. Guislain, de Centrale Diensten en De Sleutel, maar we staan zeker open voor nieuwe samenwerkingen.”

WIE IS KEVIN VAN DE VIJVER?

- // Kevin (42) werkt reeds 16 jaar voor de groep Weerwerk Gent en is er sinds 2017 coördinator.
- // Hij woont in Zingem, samen met zijn vrouw Yayoi Hama.
- // Kevin houdt van reizen, zijn vriendengroep, tuinieren en zijn huis renoveren.

Wouter Dewulf, diensthoofd van de technische dienst van PC Dr. Guislain: “Weerwerk gaat heel professioneel te werk. De communicatie verloopt vlot en afspraken worden goed nagekomen. Bij recente schilderwerken die Weerwerk uitvoerde, kreeg ik nadien een mail van het afdelingshoofd met een bedanking voor de samenwerking. Ik waardeer hun oog voor klantentevredenheid. Ik kan met een gerust hart taken aan Weerwerk toevertrouwen en die gewonnen tijd investeren in andere projecten op PC Dr. Guislain. Win-win!”

“We willen evolueren naar een kindcentrum”

Een kind doorloopt in zijn eerste twaalf jaar verschillende stappen: het begint vaak bij een kinderdagverblijf, dan volgt de peuterklas, kleuterklas, en daarna nog 6 leerjaren. Dat zijn veel verschillende klassen en vooral veel veranderingen. Els Nemegeer, directeur van basisschool Sint-Franciscus (Wolkenzicht): “Door op onze school ook een kinderdagverblijf aan te bieden en soepeler om te gaan met de strakke lijnen van leerjaren en leeftijden, kan elk kind groeien en leren op zijn of haar eigen tempo.”

Gloednieuw

Els: “Het idee om op onze school een eigen kinderdagverblijf op te richten, speelt al enkele jaren. Ondertussen is ons gloednieuwe kinderdagverblijf ingericht en we openen binnenkort. Ik heb reeds twee nieuwe medewerkers aangeworven die aan de slag zullen gaan in het kinderdagverblijf. Ze komen uit de sector welzijn maar staan helemaal achter het idee van een kindcentrum en ze zijn alvast onze werking bij de kleuters aan het verkennen. Samen met enkele juffen zullen ze verantwoordelijk zijn voor de kindjes uit het kinderdagverblijf en de jongste kleuters.”

Groepen

Els: “Vanaf volgend jaar stappen we in onze school af van de traditionele ‘leerjaren’ en het leeftijdsgebonden

“We willen afstappen van de traditionele ‘leerjaren’ en het leeftijdsgebonden doorschuiven”

doorschuiven en zullen we werken met een viertal leeftijdsgroepen. Door de komst van ons kinderdagverblijf kunnen we dat principe ook doortrekken voor de allerkleinsten: is een kind bijvoorbeeld reeds klaar voor ‘de peuterklas’, maar moet hij of zij in de namiddag nog slapen, dan kan dat gewoon. Het integreren van een kinderdagverblijf in onze school geeft ons de kans om te werken op maat van het kind. De gemengde expertise van enerzijds kinderbegeleiders en anderzijds leerkrachten zorgt er ook voor dat er op elk moment ingezet wordt op zowel het verzorgende als het educatieve.”

Inspiratie

Els: “Een ‘kindcentrum’ is een vooruitstrevend initiatief. Binnen de groep Broeders van Liefde bestaat er al eentje (*De wonderboom – Het wondernest in Gent n.v.d.r.*). Natuurlijk willen we als school onze eigen stempel drukken, maar ik vond het heel handig dat ik bij de directeur terecht kon met vragen. Ze kon me ook wijzen op bepaalde valkuilen. Ook bij Viviane Lauwens, Soraya Fret en binnen de adviesraad ‘Kinderopvang, kindcentra’*, waar ook mensen uit de sector welzijn aanwezig zijn, kon ik praktische zaken afstemmen en leerde ik veel over de regulering: we zijn dan wel allemaal met kinderen bezig, toch is de wetgeving van onderwijs en welzijn verschillend.”

Toekomst

Els: “In 2025 hopen we te verhuizen naar onze nieuwbouw en de infrastructuur zal ook echt afgestemd zijn

Wist-je-dat?* Organisatie Broeders van Liefde heeft recent een sectoroverschrijdende adviesraad ‘Kinderopvang, kindcentra’ opgericht. Dat is een gemeenschappelijk overleg van initiatieven kinderopvang vanuit welzijn en vanuit gewoon onderwijs. Wederzijdse uitwisseling van expertise en gezamenlijk opvolgen van beleid over de sectoren heen staan voorop. Zowel mensen uit de 3 bestaande kinderdagverblijven (welzijn) van Broeders van Liefde sluiten aan, maar ook directies die met een eigen initiatief van kinderopvang starten binnen onderwijs. De bedoeling van de groep is om meer in te zetten op uitwisseling. We willen groeien naar een gemeenschappelijke visie op opvang en onderwijs voor het jonge kind vanuit de beide sectoren.

Meer weten? Contacteer Soraya Fret (voor onderwijs) via soraya.fret@broedersvanliefde.be of Viviane Lauwens (voor welzijn) via viviane.lauwens@kinderopvang.broedersvanliefde.be

“We zijn één team”

OC Het Roerhuis & Zorggroep Sint-Kamillus

welzijn & geestelijke gezondheidszorg

op onze nieuwe manier van werken. Ook de voor- en naschoolse opvang en activiteiten zullen op dezelfde site doorgaan. Dat neemt veel logistieke stress weg voor de ouders en ook de kinderen kunnen op die manier gewoon in hun vertrouwde omgeving blijven. Het zal ons als school ook onderscheiden van de andere scholen in de regio. Ik geloof er sterk in dat een kindcentrum voor alle betrokken partijen veel meerwaarde biedt.”

WIE IS **ELS NEMEGEER?**

- // Els Nemegeer (46) is directeur van Sint-Franciscus basisschool op weg (Wolkenzicht).
- // Ze komt uit Kleit en is gehuwd met Geert. Samen hebben ze een dochter.
- // Els houdt ervan om creatief bezig te zijn. Ze is volop bezig met de opstart van het kinderdagverblijf.

OC Het Roerhuis is een kleine voorziening. De medewerkers staan er dicht bij de cliënten, maar kleinschaligheid heeft ook zijn nadelen. Zo zijn er minder middelen en moeten medewerkers veel verschillende taken uitvoeren, waardoor er geen tijd is voor zeer specifieke expertise. OC Het Roerhuis heeft daarom al jarenlang een sterke samenwerking met Zorggroep Sint-Kamillus, vooral op organisatorisch vlak. Veerle, Wilfried en Luc over communicatieplannen, klusjes en IT-ondersteuning.

1991

Luc: “De samenwerking tussen OC Het Roerhuis en Zorggroep Sint-Kamillus is organisch ontstaan. OC Het Roerhuis is begonnen als een project, in 1988, met 10 bewoners van Zorggroep Sint-Kamillus. In 1991 werd het Roerhuis een VAPH-voorziening (sector welzijn)*. Aangezien er geen andere VAPH-voorzieningen in de regio waren, werd een vraag tot samenwerking aan Sint-Kamillus gesteld, ondanks het feit dat ze tot een andere sector behoren. Het begon met ondersteuning door hun technische dienst, maar ondertussen werken we ook samen voor IT en communicatie.”

Betrokkenheid

Wilfried: “We hebben in OC Het Roerhuis wel een klusjesman, maar dat is voor de kleinere zaken. Voor grote werken schrijf ik soms firma’s aan, maar we doen ook vaak een beroep op de technische dienst van Zorggroep Sint-Kamillus, die een ruime ploeg medewerkers telt. Een 5-tal van hen komen hier regelmatig over de vloer. Het is dan ook altijd fijn om elkaar weer te zien en nadien nog even samen een tas koffie te drinken.”

Luc: “Datzelfde gevoel heb ik ook met de medewerkers van de IT-dienst

van Zorggroep Sint-Kamillus. Ik heb een basiskennis van IT, dus eenvoudigere zaken kan ik zelf oplossen. Als kleinschalige voorziening hebben we echter geen ruimte om iemand aan te nemen voor complexe IT-gerelateerde zaken. Gelukkig kunnen we rekenen op Zorggroep Sint-Kamillus. Ze nemen onze volledige IT op zich. Dat is bewonderenswaardig, want wij hebben als VAPH-voorziening andere toepassingen. De IT-medewerkers hebben zich dus in onze materie moeten verdiepen en ze houden onze toepassingen ook up-to-date, ook al hebben ze die zelf niet nodig in de eigen voorziening. Aangezien we al een 7-tal jaar samenwerken, zijn ze erg betrokken bij OC Het Roerhuis. Ik ben heel tevreden met onze samenwerking. Ik zie hen als collega’s, niet als externen.”

“We zien de medewerkers van Sint-Kamillus die ons ondersteunen niet als externen maar als collega’s”

* VAPH: Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap

Communicatieplan

Veerle: “Ook voor communicatie werken we samen. Ik ben halftijds communicatiemedewerker in Zorggroep Sint-Kamillus en daarnaast ondersteun ik OC Het Roerhuis vier uur per week bij hun communicatieprojecten. Ik werk samen met Sam en de werkgroep communicatie van het Roerhuis. Sam is extra begeleider in Het Roerhuis en werkt net als ik ook 10% voor het luik communicatie. Samen met de werkgroep (*waarin ook Ria participeert, zie foto n.v.d.r.*) hebben we het voorbije jaar al mooie communicatieprojecten kunnen realiseren. Het is een fijne en vlotte

wisselwerking. Iedereen speelt snel op elkaar in, waardoor alles goed vooruit gaat en dat motiveert!”
Wilfried: “Ook de samenwerking voor de warme maaltijden mogen we niet vergeten. Dat gaat verder dan enkel het leveren van maaltijden. We hebben een heel goed contact met de medewerkers van de keuken. Zo organiseren we hier binnenkort het Roerhuisfeest, een spaghettifestijn. Patriek, het hoofd van de keuken van Zorggroep Sint-Kamillus, stelde zelf voor dat we met onze bewoners in hun grootkeuken komen koken, aangezien wij geen plek hebben. Ze lenen ons ook met plezier materiaal uit.”

Toekomstmuziek

Luc: “Ik sta erg achter intersectorale samenwerking. Het is verrijkend, je boekt veel efficiëntiewinst op verschillende vlakken en je leert veel van elkaar. Het is wel jammer dat de overheid intersectorale samenwerking niet gemakkelijk maakt door hun complexe regelgeving. Ik geloof echter wel dat er bereidheid is en dat de regelgeving in de toekomst zal verbeteren.”

“Communicatie is cruciaal”

De Raster & Den Diepen Boomgaard & TWI

geestelijke gezondheidszorg & sociale economie

Iedereen heeft recht op een zinvolle bezigheid, of het nu gaat over een onbezoldigde activiteit met een link naar arbeid of over een job binnen de sociale economie of in het reguliere arbeidscircuit. Dat geloven ze ook in De Raster (Netwerk GG SaHVA/PZ Sint-Alexius Grimbergen), waar ze onder andere mensen met een psychische kwetsbaarheid begeleiden binnen een aantal verschillende activerende trajecten. Patricia Swinnen, casemanager zorg binnen w2 en begeleidster AMA industrie: “Ik kijk naar de krachten van de mensen. Wat kunnen en willen ze en hoe kunnen we dat bereiken? Maatwerkbedrijven Den Diepen Boomgaard en TWI zijn in dat traject een belangrijke schakel.”

Dromen

Patricia: “De mensen die zich aanmelden voor een activeringstraject hebben allerlei dromen en verwachtingen, maar omwille van hun psychische problemen zijn ze ook uiterst kwetsbaar. Ik neem liever kleine stapjes, want er heerst bij de doelgroep veel angst en twijfel. Voor velen is het vaak een sprong in het onbekende. Ik vind het belangrijk om zonder vooroordelen te luisteren naar wat zij willen, denken en voelen. Op die manier kan ik een zo goed mogelijk beeld schetsen van de zorgnood en die in kaart brengen. In de samenwerking met onder andere maatwerkbedrijven

Den Diepen Boomgaard en TWI speel ik die informatie door, zodat we allemaal weten wat de persoon nodig heeft om zijn of haar krachten en talenten zo goed mogelijk te ontplooien. Onderlinge afstemming en duidelijke communicatie is binnen de

“Communicatie is binnen de intersectorale samenwerking cruciaal om een traject te doen slagen”

samenwerking cruciaal om een traject te doen slagen. We zetten daar dan ook allemaal hard op in.”

Werk en Welzijn

Patricia: “Niet iedereen die zich aanmeldt, is klaar voor betaald werk. Soms blijft het bij een onbezoldigde activiteit met een link naar arbeid, en dat is prima. Het is vooral belangrijk dat iemand zich goed voelt. Daar kan een zinvolle bezigheid vaak toe bijdragen. Het zorgt voor structuur, uitbreiding van het sociaal contact en kans op zelfontplooiing. Wanneer ik zie dat iemand een stap verder kan gaan en klaar is voor een stage of

Van links naar rechts: Luc Deferme, Veerle De Bent, Ria De Backer, Wilfried Jorissen

WILFRIED JORISSEN

- // Wilfried werkt al 23 jaar voor OC Het Roerhuis.
- // Hij is er verantwoordelijke voor de facilitaire en ondersteunende diensten.

VEERLE DE BENT

- // Veerle is communicatiemedewerker bij Zorggroep Sint-Kamillus.
- // Ze werkt 4 uur per week voor OC Het Roerhuis.

LUC DEFERME

- // Luc is directeur bij OC Het Roerhuis.
- // Hij werkt er al 31 jaar. Volgend jaar gaat hij op pensioen.

betaalde arbeid, dan neem ik contact op met onze partners Den Diepen Boomgaard en TWI om te polsen of er een plek vrij is. Het omgekeerde gebeurt ook: als zij het gevoel hebben dat een persoon nog niet klaar is om bij hen aan de slag te gaan, dan kan die bij ons een voortraject lopen.”

Nabijheid

Patricia: “De grootste troef in de samenwerking met Den Diepen Boomgaard is de nabijheid. We zijn allebei gelegen in Grimbergen en dat maakt de stap om door te stromen

kleiner. TWI ligt jammer genoeg een pak verder en dat schrikt cliënten soms wel af. Het is wel goed om zoveel mogelijk partners te hebben, want dat verhoogt het aanbod. Hoe meer keuze, hoe beter arbeid kan aansluiten bij het interesseveld van de mensen. Soms is iemand bijvoorbeeld sterk geïnteresseerd in groenonderhoud, maar is er alleen plaats in de keuken. Een samenwerking met andere sociale economiebedrijven van de Broeders van Liefde kan dus zeker een meerwaarde betekenen.”

WIE IS PATRICIA SWINNEN?

- // Patricia Swinnen (50) is ergotherapeut en werkt sinds 2019 als casemanager zorg bij De Raster (partner binnen NetwerkWonenPlus – in een samenwerking met het PVT Kraaienberg en het PZ Sint-Alexius Grimbergen).
- // Ze woont samen met haar vriend Dave en zoon Fréderik (21) in Brecht.
- // Patricia houdt van gezelligheid, reizen en dansen (en van salsa in het bijzonder).

Sara Heyvaert, algemeen directeur van Den Diepen Boomgaard: “Ook voor ons is het partnerschap met De Raster in het kader van activering een enorme meerwaarde. Dankzij onze nauwe samenwerking kunnen kwetsbare mensen iets sneller de stap zetten naar een arbeidssetting, wat hen positief kan inspireren en hun talenten tot hun recht laat komen. Wij kunnen deze bijkomende trajecten enkel aangaan omdat we weten dat we een extra partner rond de tafel hebben waarop we kunnen rekenen. Ik hoop dat we in de toekomst nog intensiever arbeidskansen kunnen creëren!”

GEEN TIERLANTIJTJES ...

Gewoon zijn wie je bent

Wat wou je later worden toen je kind was? Ik heb altijd een groot hart gehad voor dieren. Als kind wou ik dan ook graag dierenarts worden, maar dat is dan toch iets anders uitgedraaid.

Wat spreekt je aan in jouw werk? De zeer uiteenlopende problematieken en persoonlijkheden van onze cliënten, het continu zoeken naar een gepaste begeleidingsstijl die volledig op hun maat is, tot het uiterste gaan om hun kwaliteit van leven te blijven verbeteren.

Welke eigenschap zie je liever niet bij collega's? Onbetrouwbaarheid en passiviteit tijdens de job. Je moet op je team kunnen bouwen en hen op elk moment kunnen vertrouwen. Je brengt met hen soms meer tijd door dan met je eigen gezinsleden.

Welke boodschap zou je willen geven aan alle medewerkers van Broeders van Liefde? Wees en blijf jezelf, wat er ook gebeurt. Durf te dromen en te springen!

Wat geeft jou hoop? De verbondenheid en samenhang die ik voel bij de mensen die dicht bij mij staan, alsook de zomer die voor de deur staat. Goed weer brengt mensen bij elkaar.

Wanneer ga je tevreden naar huis? Wanneer ik het gevoel heb dat ik tot het uiterste ben gegaan en dat ik mijn cliënten een leuke dag heb kunnen bezorgen.

Hoe voelt liefde aan? Heel oprecht en warm! Geen verpakkingen of tierlantijntjes, gewoon kunnen zijn wie je bent.

Bij wie kan je altijd terecht? Bij mijn man, ongetwijfeld. Hij is de persoon die me het beste kent, ook al wil ik dat niet altijd inzien.

Waar word je verdrietig van? Mensen die elkaar opzettelijk pijn doen of verdrietig maken, maar ook dierenleed vind ik één van de meest verschrikkelijke dingen die er zijn.

Wat vind je leuk aan de zomer? Sowieso de zon! Maar ook de terrasjes, blote benen, leuke muziek, frisse pintjes, barbecues, het samenzijn met vrienden en familie en van 's morgens tot 's avonds buiten kunnen leven.

Wat is je favoriete reisbestemming? Spanje. De gezelligheid en de Spaanse keuken hebben mijn hart veroverd.

Welk boek kan je iedereen aanraden? 'Judas' van Astrid Holleeder en 'Dag Liefje, met Mila gaat het goed en ik klungel lekker verder' van Stefaan Degand.

Waar kom je tot rust? In de bossen, samen met mijn hond. Lange wandelingen maken met het verstand op nul.

Wat is je dierbaarste bezit? Het klinkt erg cliché maar dat is toch wel mijn dochtertje. Ik zou er alles aan doen om haar te beschermen en gelukkig te maken, ook al staat dat vaak in scherp contrast met de toch wel wrede wereld waarin we vandaag de dag leven en opgroeien.

Wat is geluk voor jou? Geluk zit voor mij vaak in de allerkleinste dingen. Maar ook iedereen rondom mij

gelukkig en gezond zien, is voor mij geluk.

Welke persoon bewonder je het meest en waarom? Mijn mama, zij is 5 jaar geleden overleden maar was voor mij de allersterkste vrouw die ik ooit gekend heb. Ze heeft me niet alleen het leven gegeven maar ook wijze levenslessen. Ze heeft mij gevormd tot de persoon die ik vandaag ben.

Wie mag jou altijd wakker bellen? Eigenlijk iedereen ... Elk telefoontje zal voor de ander wel de moeite waard zijn om mij uit mijn bed te bellen, dus ik ben dan ook graag een luisterend oor op dat moment.

Welke waardevolle les heeft het leven je geleerd? Stilstaan bij de kleine dingen en daar ten volle van genieten. Kleine gelukjes vind je overal en maken vaak een wereld van verschil.

Hoe wil je herinnerd worden? Als een goedlachs en warm persoon. Iemand met een eigen mening (en een tikkeltje koppigheid), maar wel met een groot hart voor anderen.

Wat heb je altijd al eens willen doen? Een wereldreis! Mezelf nuttig maken in een derdewereldland, iets kunnen betekenen voor anderen die het hard nodig hebben.

Wat is jouw levensmotto? Zo dicht mogelijk bij mezelf proberen staan en ten volle genieten van het leven. Er valt heel wat uit te halen!

21

antwoorden

Jolien Van Genechten (31)

Teamcoach
bij De Troon (OC Clara Fey)

“

Ik ga graag tot het uiterste
om de kwaliteit van leven
van cliënten te verbeteren

////////////////////

Over de rustgevende aanwezigheid van familie tijdens een crisisopname

WIE? ANNEMIE EN EDITH

Edith Murangwa (rechts op foto) werkt als afdelingshoofd op Vadem, een opname- en behandelafdeling voor mensen met psychotische symptomen of een psychotische kwetsbaarheid in PC Dr. Guislain. Annemie Lauwens (links op foto) is psychologe en therapeutisch coördinator van dezelfde afdeling.

WAT? FAMILIE LATEN OVERNACHTEN

Hoewel we werken met mensen die een acute crisisfase doormaken, is

Vadem een open afdeling, een intensieve dienst zonder gesloten deur. Dat is mogelijk door de opschaling van zorg*. Op de afdeling Vadem bieden wij aan familieleden van patiënten de mogelijkheid om te overnachten op onze afdeling. Op zich lijkt dat misschien niet zo bijzonder. In algemene ziekenhuizen is rooming-in zelfs de normaalste zaak ter wereld. In de psychiatrische hulpverlening daarentegen is rooming-in relatief nieuw. Wanneer je mama, zoon, partner of ander familielid vroeger een crisis doormaakte, ging je hem of haar afzetten aan de poort van het psychiatrisch centrum. Vaak zag je hem of haar pas enkele

maanden later terug. Op de afdeling Vadem bieden we aan familieleden van patiënten de mogelijkheid om aan het begin van een crisisopname enkele dagen bij de patiënt op de kamer te verblijven.

HOE LANG? ENKELE DAGEN OF WEKEN

Wanneer iemand graag bij zijn of haar familielid wil blijven, zorgen we voor een extra bed op de kamer van de patiënt. We zorgen er natuurlijk ook voor dat er maaltijden voor het inslapende familielid voorzien worden. Hoewel de patiënt centraal staat tijdens een opname, proberen we ook oog te hebben

voor de draagkracht van het inslapende familielid. De eerste dagen van een opname zijn heftig voor alle betrokkenen. Familieleden hebben vaak al een jarenlange moeilijke periode achter de rug op het moment van de opname. Daarom evalueren we na enkele dagen hun verblijf op de afdeling. In de praktijk zien we dat enkele weken vaak voldoende zijn om wat opklaring te merken bij de psychotische patiënt en om vertrouwen te installeren tussen hem of haar en de hulpverleners. We kunnen de aanwezigheid van familie dan geleidelijk afbouwen en herleiden tot de normale bezoekmomenten.

WAAROM? VERBINDING EN VERTROUWEN

Mensen die een acute psychose doormaken, zijn vaak wantrouwig en angstig en hebben nood aan houvast en structuur. Literatuur heeft aangetoond dat de aanwezigheid van een vertrouwd gezicht rustgevend werkt voor de patiënt en de vaak bruske overgang van de thuissituatie naar een opname zachter maakt. Bovendien leren onderzoek en onze eigen ervaring ons dat het betrekken van de familie bij het behandeltraject ook op langere termijn gunstige effecten heeft. Zo verlaagt het de kans op herval aanzienlijk en zorgt het ervoor dat, wanneer een patiënt toch hervalt, familie sneller zal aansturen op een heropname. Maar ook voor de betrokken familieleden heeft deze manier van samenwerken voordelen. Zorgen voor iemand met een psychische kwetsbaarheid kan intensief zijn en veel energie vragen. Wij kunnen hen de nodige ondersteuning bieden.

WAT NOG?

Naast rooming-in proberen we familieleden ook op andere manieren te betrekken. Aan het begin van een opname nodigen we, mits toestemming van de patiënt, de familie uit

voor een eerste verkennend gesprek. Ook tijdens het verdere verloop van de behandeling blijven we hen zoveel mogelijk betrekken bij het behandelproces. We organiseren ook familieavonden waarop families van patiënten samenkomen. We geven informatie over psychotische kwetsbaarheid en besteden aandacht aan verbindende communicatie en zelfzorg. De uitwisseling van ervaringen en verhalen met anderen die hetzelfde meemaken, zorgt ervoor dat mensen zich begrepen en ondersteund voelen. Tot slot besteden we extra aandacht aan kinderen van patiënten via onze KOPP-werking (Kind van Ouders met Psychische Problemen). We proberen patiënten met kinderen te versterken in hun ouderrol en leren hen hoe ze met hun kinderen kunnen praten over hun psychische kwetsbaarheid. Indien aangewezen, nodigen we het kind uit voor een gesprek met een teamlid. Die maakt dan een inschatting van het emotioneel welzijn van het kind en geeft informatie op zijn of haar maat en niveau. Zo investeren we in de veerkracht van de kinderen van onze patiënten.

WAT NU?

Rooming-in staat bij ons nog in de kinderschoenen. Geïnspireerd door de literatuur, onze eigen ervaring en enkele goede praktijken uit andere ziekenhuizen, startten we er twee jaar geleden mee. Door corona moesten we noodgedwongen even op de pauzeknop drukken. Toch geloven wij in de kracht van het betrekken van

We zorgen dat patiënten tijdens de meest kritieke en kwetsbare momenten van hun psychose zo weinig mogelijk alleen zijn

WABLIEF?*

OPSCHALING VAN ZORG

// Toen de overheid een aantal jaren geleden besliste om het aantal bedden binnen de residentiële zorg af te bouwen, kwamen er meer middelen vrij om de overgebleven zorg te intensifiëren of op te schalen. Je kan het een beetje vergelijken met een intensieve zorgen afdeling binnen een algemeen ziekenhuis, waarbij meer personeel zorgt voor minder patiënten. Op die manier kunnen wij ervoor zorgen dat patiënten tijdens de meest kritieke en kwetsbare momenten van hun psychose zo weinig mogelijk alleen zijn. In crisissituaties kunnen zij terecht in een van de 2 kamers voor intensieve(re) behandeling, waar naast een bed ook een eet- en zitgedeelte is en waar voldoende ruimte is voor 1-op-1 begeleiding en zorg op maat. Het is ook in die kamers dat familieleden kunnen blijven overnachten.

naastbetrokkenen in de zorg en willen we blijvend met rooming-in aan de slag. De komende tijd zullen we samen moeten bekijken hoe we hier nog verder in kunnen groeien. Nu geeft de patiënt zelf aan dat hij of zij graag familie bij zich wil hebben. De mogelijkheid tot rooming-in staat wel vermeld in onze onthaalbrochure, maar we moeten vaker de reflex hebben om familie daar echt over aan te spreken. Er is nog heel wat groeipotentieel. **db**

NIET NAAR SCHOOL: COOL! OF TOCH NIET?

GIRLS@ SCHOOL!

Niet naar school hoeven gaan. Dat klinkt bij veel kinderen als muziek in de oren, toch? Maar niet naar school mógen gaan, thuis achterblijven en in je eentje karweitjes moeten opknappen in huis: dat is natuurlijk een heel ander verhaal... Voor de zevenjarige Esther in Tanzania is dit laatste háár werkelijkheid. Maar voor kinderen bij ons staat Esthers leven weer mijlenver van hún realiteit. “Laten we het dan maar eens heel concreet maken”, vonden de leerkrachten van de Vrije Basisschool Maria Middelaars in Sint-Job-in-'t-Goor: schoolboeken aan de kant en karweien... maar dan net als Esther!

> Esther heeft geen stromend water, dus ze moet zélf water gaan halen uit de waterput.

> Een vaatwasmachine? Nee, afwassen met de hand!

> Ook de was en de plas moet gebeuren ...

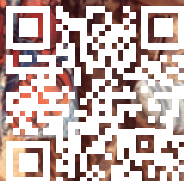

> Esther moet niet alleen karweien doen, ze moet ook op haar kleine broertje passen.

Met de Zuidactie “Girls@School” steunen onze scholen en voorzieningen dit jaar het Maendeleo Jeugdcentrum van de Broeders van Liefde in Tanzania. Dit centrum gooit alles in de strijd om meisjes dezelfde onderwijskansen te bieden als jongens. Want meisjes laten studeren is cruciaal om de vicieuze armoedecirkel te doorbreken. Meer info over de lopende Zuidactie “Girls@School”: www.zuidactie2022.org

Fracarita Belgium is de NGO voor internationale solidariteit van de groep Broeders van Liefde. Meer info op www.fracarita-belgium.org

aan het
woord

interview met

Tine Van Regenmortel

////////////////////

**“Wetenschap
gaat hand in hand
met professionalisering”**

Tine Van Regenmortel heeft al een rijke carrière achter de rug. Als hoofd van de onderzoeksgroep Sociaal en Economisch Beleid en Maatschappelijke Integratie op het HIVA zijn woorden zoals sociale inclusie en empowerment haar niet vreemd. Haar uitnodigen voor een vaste plek in het bestuursorgaan van Broeders van Liefde was dan ook een logische keuze. Tine: “Ik vond me meteen terug in de missie, visie en grondstroom van Broeders van Liefde. Oog hebben voor de meest kwetsbaren met nadruk op verbinding, daar sta ik heel hard achter.”

NIKIE STEYAERT | LAYLA AERTS

Sinds januari 2021 is Tine Van Regenmortel onafhankelijk bestuurder in het bestuursorgaan van vzw Organisatie Broeders van Liefde. Dichtbij vond het hoog tijd om kennis te maken met één van de drie vrouwen aan de bestuurstafel. En zo bevinden we ons op de trein naar Leuven, waar we afgesproken hebben in het HIVA, een multidisciplinaire onderzoeksinstelling van de KU Leuven. Tine werkt er al meer dan 30 jaar en is er momenteel hoofd van de onderzoeksgroep Sociaal en

Economisch Beleid en Maatschappelijke Integratie. Eenmaal aangekomen worden we warm ontvangen door de vrouw aan het onthaal en nemen we plaats op de hoge stoelen in de gang. “Tine komt er zo aan”, laat ze ons weten. Even later horen we het geluid van hakken weerklinken in de trappenhal. Tine komt ons glimlachend tegemoet en begeleidt ons naar haar bureau. De vele academische boeken in de ruimte springen meteen in het oog. “Ik ben een wetenschapper in hart en nieren, maar ik sta voor

wetenschap die ertoe doet”, steekt ze van wal. “Onderzoek moet zinvol zijn voor de praktijk.”

VROUWELIJK

dichtbij: Je bent nu een dik jaar aangesteld als onafhankelijk bestuurder bij Broeders van Liefde. Waarom denk je dat de organisatie jou contacteerde voor een plek in het bestuursorgaan?

Tine: “Ik ben een grote voorstander van empowerment: kwetsbare mensen versterken en verbinden met anderen, om zo hun kwaliteit van leven te verbeteren. Niet vanuit een paternalistische maar vanuit een empowerende houding: maximaal ondersteunen, goed luisteren, stem geven, inzetten op participatie ... Enkel zo kunnen we evolueren naar een meer inclusieve samenleving. Die ingesteldheid leeft ook bij Broeders van Liefde en ik denk dat ik op die manier op hun radar ben gekomen. We delen veel waarden. Nu ik al een jaar aan vergaderingen achter de rug heb, weet ik ook dat de visie en missie van Broeders van Liefde geen dode letter zijn. Bij het bespreken van de dossiers, hoe uiteenlopend die ook zijn, merk ik dat het menselijke aspect altijd meegenomen wordt.”

dichtbij: Die gedeelde waarden speelden waarschijnlijk ook een rol in jouw beslissing om het engagement aan te gaan ...

We moeten anders leren kijken naar mensen die afwijken van de norm

Tine: “Dat klopt. Daarnaast heb ik vanuit mijn opleiding en professionele loopbaan veel voeling met de welzijnssector en de geestelijke gezondheidszorg, twee van de vier sectoren waarbinnen de groep Broeders van Liefde actief is. Door mijn wetenschappelijk onderzoek naar armoede heb ik ook affiniteit met de activering van kwetsbare groepen, wat dan weer aanleunt bij een derde sector van de groep: sociale economie. De interesse in de organisatie was er dus al zeker. Het feit dat het bestuursorgaan van Broeders van Liefde vooral uit mannelijke bestuursleden bestaat – net zoals bij de meeste organisaties trouwens – was voor mij een extra motivatie om ja te zeggen op de uitnodiging. Ik vind het belangrijk om een gendermix te hebben op bestuursniveau. Natuurlijk is geen enkele man of vrouw hetzelfde en zijn er onderling ook grote verschillen, maar ik denk wel dat je als vrouwelijke leidinggevende sommige zaken op een andere manier aanpakt. De manier waarop je verbinding aangaat, hoe je omgaat met evaluaties, de zaken waar je op let ... Ik vind het belangrijk om als vrouw aanwezig te zijn en dan ook mezelf te blijven. Soms merk ik wel eens dat vrouwen met een hoge functie zich mannelijker gaan gedragen. Dat vind ik niet nodig. Ik hecht veel belang aan authenticiteit.”

ONDERZOEK

dichtbij: Je zei daarnet al dat je een wetenschapper bent in hart en nieren. Waarom vind je wetenschap zo belangrijk?

Tine: “Ik geloof dat wetenschappelijk onderzoek de praktijk enorm vooruit kan helpen door het creëren van gefundeerde kaders en methodieken en het scherp stellen van begrippen. Voor mij gaat wetenschap hand in hand met professionalisering. Let op, dat vraagt iets van de wetenschapper én van de mensen op de werkvloer. Vaak heerst er nog een bepaalde weerstand tegen wetenschappelijk onderzoek omdat medewerkers de resultaten te weinig zien en voelen op de werkvloer. Het is aan de wetenschapper om dat te voorkomen door de juiste vragen te stellen en mensen uit de praktijk van in het begin te betrekken. Het is zeer zinvol om kaders en theorieën te ontwikkelen, maar de doorvertaling naar de praktijk is even belangrijk. Daarnaast is wetenschap ook belangrijk voor kennisopbouw. We moeten staan op de schouders van reuzen om te voorkomen dat we telkens opnieuw van nul beginnen of een weg inslaan waarvan vroeger al is aangetoond dat het niet de juiste weg is. Op die manier kunnen we veel kostbare tijd besparen.”

dichtbij: Denk je dat mensen in het veld hun weg vinden naar wetenschappelijke literatuur?

We moeten binnen opleidingen het belang van onderzoek meer benadrukken. Kaders, begrippen en methodieken helpen je vooruit in de praktijk

Tine: “We moeten meer inzetten op het versterken en prikkelen van het onderzoekend vermogen van mensen. Medewerkers moeten openstaan voor onderzoek en zelf de actie ondernemen om literatuur te raadplegen als ze ergens iets over willen weten of leren. En dan heb ik het niet per se over academische papers of complexe naslagwerken. Wetenschappers schrijven ook behapbare artikels, met praktische tips waar je meteen mee aan de slag kan. Het raadplegen van artikels en literatuur is volgens mij dus heel belangrijk, zeker in sectoren zoals zorg en welzijn waar men vaak multidisciplinair werkt. Maar dat moet nog meer gestimuleerd worden, bijvoorbeeld in het onderwijs.”

SCHAAMTE

dichtbij: Je geeft aan dat empowerment kan bijdragen tot een meer inclusieve samenleving. Hoe ziet zo'n samenleving er volgens jou uit?

Tine: “Het is een samenleving met minder angst en minder vooroordelen. Om dat te bereiken moeten we anders leren kijken naar mensen die wat ‘afwijken van de norm’. Kwetsbare doelgroepen, zoals mensen in armoede of mensen met een psychische problematiek of beperking, worden nog dikwijls uitgesloten. Ze leven vaak afgescheiden van de rest van de samenleving: aparte werk-

“

Ik zie ervaringsdeskundigen als een gelijkwaardige partner in de hulpverlening

////////////////////

omgevingen en scholen, specifieke wijken ... Soms is dat nodig voor hun eigen ontwikkeling, maar we moeten altijd blijven streven naar verbinding. Het is wetenschappelijk bewezen dat mensen meer angst ervaren voor wat ze niet kennen. Daarom moeten we inzetten op positief contact met die kwetsbare doelgroepen. Men gaat op die manier ook veel sneller de krachten en talenten zien van diegene die ze eerst als ‘anders’ hadden afgeschreven.”

dichtbij: Heb je ideeën over hoe we dat als samenleving kunnen aanpakken?

Tine: “Het is geen gemakkelijke opdracht, net omdat we allemaal in onze eigen ‘cocon’ leven. Ook ik ben lange tijd opgegroeid in een omgeving waar ik bijvoorbeeld nooit met iemand in armoede in contact ben gekomen. Dat was niet bewust, het heeft te maken met hoe we ‘georganiseerd’ zijn. Dat moeten we dus doorbreken: het moet evident zijn om mensen met een bepaalde kwetsbaarheid te ontmoeten. Er leeft ook nog veel schaamte. Kwetsbare mensen voelen zich vaak niet begrepen en het

helpt niet dat anderen vaak – bewust of onbewust – verkeerd reageren. Ik geloof dat we veel resultaat kunnen boeken door in te zetten op het individu en de directe omgeving, het lokale niveau. Het initiatief van de overheid rond zorgzame buurten vind ik bijvoorbeeld heel sterk. We zouden ervoor moeten zorgen dat niemand aan zijn lot wordt overgelaten en er bijvoorbeeld minstens één positief contact in de week ontstaat met elke persoon in onze samenleving.”

ERVARING

dichtbij: Je bent een grote voorstander van het inzetten van ervaringsdeskundigen in de professionele hulpverlening. Waarom vind je hen zo’n belangrijke partner?

Tine: “Ik geloof dat wetenschappelijke kennis, ervaringskennis en professionele kennis gelijkwaardig en complementair zijn. Samen leiden ze tot een bredere kennis van een bepaald fenomeen en dus ook tot betere oplossingen of – als we dit kaderen binnen de sectoren welzijn en geestelijke gezondheidszorg – tot betere

hulpverlening. En is dat niet precies wat we allemaal willen bereiken? Ik ben heel blij dat de psychiatrische ziekenhuizen van Broeders van Liefde meer en meer een beroep doen op ervaringsdeskundigen en de stem van de cliënt en hun naasten meenemen in de behandeling. Ook al is dat niet altijd gemakkelijk.”

dichtbij: Waarom niet?

Tine: “Men is het niet gewoon. Het is lang zo geweest dat een cliënt terecht komt in gespecialiseerde hulpverlening en dat de specialisten het dan ‘overnemen’. Maar de familie en de cliënt zijn ook specialisten, op hun domein. Dat verliezen we soms uit het oog. Cliënten moeten uiteindelijk terug naar hun eigen omgeving, als je re-integratie wil doen slagen. Voor mij is het dan ook evident dat je ervaringsdeskundigen betreft. Ze zijn echt een meerwaarde in het herstelproces van een cliënt. Ik zie ervaringsdeskundigen als een gelijkwaardige partner in de hulpverlening, naast de professionele hulpverleners, zoals bijvoorbeeld de verpleegkundige of de psycholoog. Ik vind ook dat ze erkenning moeten krijgen voor het werk dat ze doen, en daar hoort een verloning bij. Wat ik wel erg belangrijk vind, is dat ervaringsdeskundigen een opleiding krijgen. Ervaringskennis is namelijk niet hetzelfde als ervaringsdeskundigheid.”

“

Sommige mensen leven van weekend tot weekend, maar elke dag heeft iets te bieden

dichtbij: Wat onderscheidt een ervaringsdeskundige van iemand met louter ervaringskennis?

Tine: “Ik geloof dat je als ervaringsdeskundige al op een bepaald punt in je eigen proces moet staan. Een ervaringsdeskundige moet in staat zijn om vanop een afstand naar zijn eigen ervaring te kijken. Begrijp me niet verkeerd, emoties zijn belangrijk en horen erbij, maar de focus van een ervaringsdeskundige moet liggen op de zorg voor de cliënt. Ze moeten de eigen ervaring op een deskundige manier kunnen vertalen, zonder het persoonlijke aspect te verliezen. Dat is niet gemakkelijk en vraagt opleiding en ondersteuning. Binnen die opleiding zou er ook aandacht moeten zijn voor kennis over de werking van de geestelijke gezondheidszorg en over bepaalde ziektebeelden. Dat is ook bevorderlijk voor de samenwerking tussen de ervaringsdeskundige en de professionele hulpverlener. Professionele hulpverleners staan niet altijd open voor ervaringsdeskundigen, om-

dat ze er niet vertrouwd mee zijn. Ook zij moeten daarin begeleid worden. De valkuilen, angsten en drempels moeten benoemd en besproken worden, zodat er vertrouwen ontstaat. Ik ben dan ook een grote voorstander om het werken met ervaringsdeskundigen in het curriculum van bepaalde opleidingen structureel in te bouwen. Zo leren toekomstige hulpverleners al van in het begin hoe ze ervaringsdeskundigen een plaats kunnen geven in de behandeling van een cliënt.”

KENNISOVERDRACHT

dichtbij: Je praat heel gepassioneerd over je werk en het is duidelijk dat je er geluk in vindt. Wat maakt jou nog gelukkig in het leven?

Tine: “De kleine dingen. Iemand die je laat voorgaan op het zebrapad en je vriendelijk toeknikt, de vogels die fluiten in de ochtend, mijn man die me soms koffie brengt in bed, het samen zijn met mijn kinderen en kleinkinderen, de bezoeken aan mijn vader ... Voor mij gaat het allemaal over warmte tussen mensen. Sommige mensen leven van weekend tot weekend, maar zo sta ik niet in het leven. Elke dag heeft iets te bieden, al is het een leuke mail, een leuk telefoontje of een fijne babbel op de gang. Ik geloof dat je elke dag die fijne kleine momenten moet koesteren.”

dichtbij: Binnen 5 jaar mag je op pensioen. Is er iets dat je nog wil verwezenlijken?

Tine: “Ik werk al sinds 1988 op het HIVA. Ik geloof heel hard in wat we hier doen en wat we hebben opgebouwd. Maar ik ben niet de enige die binnen een aantal jaar op pensioen gaat. Vele leden van het directieteam zijn even oud als mezelf, of ouder. Ik denk dat ik dus vooral wil dat er niets verloren gaat en dat we onze missie en alle kennis en onderzoek goed kunnen overdragen aan een nieuwe, enthousiaste equipe.” **db**

“

Soms merk ik wel eens dat vrouwen met een hoge functie zich mannelijker gaan gedragen

////////////////////////////////////

WIE IS TINE VAN REGENMORTEL?

// Tine (61) is doctor in de psychologische wetenschappen en werkt als hoofd van de onderzoeksgroep Sociaal en Economisch Beleid en Maatschappelijke Integratie op het HIVA. Ze is er ook lid van het directieteam. Daarnaast geeft Tine het vak 'empowerment' aan de Master in het sociaal werk en sociaal beleid aan de KU Leuven en is ze sinds kort ook bijzonder hoogleraar aan Tranzo (Tilburg University).

// Tine is onafhankelijk bestuurder bij Broeders van Liefde.

// Ze woont samen met haar man Ben in Kontich. Samen hebben ze 3 zonen en twee kleinkinderen.

// Tine houdt van lezen, wandelen, de natuur en dieren.

EEN DAGJE UIT DANKZIJ LEUKE KORTINGEN BIJ BENEFITS AT WORK

Bespaar het hele jaar door op je
tickets bij o.a.:

[BROEDERSVANLIEFDE.BENEFITSATWORK.BE](https://broedersvanliefde.benefitsatwork.be)

Broeders van Liefde
ONDERWIJS EN ZORG

Proficiat!

Thomas Verstraeten uit PC Sint-Jan-Baptist wint een etentje t.w.v. 50 euro bij Balls & Glory. Eet smakelijk!

Winnaars lancering personeelsacties

Sinds 1 april registreerden al duizenden medewerkers van Broeders van Liefde zich op het platform van Corporate Benefits, om zo te genieten van de vele personeelsacties- en kortingen. We gaven 21 prijzen weg aan de hele groep. Deze winnaars zullen gecontacteerd worden op hun geregistreerde mailadres door Corporate Benefits:

- **Weekendje Centerparcs:** Jolien Schreyen
- **Bon van Bol.com:** Annelies Verhelle, Britt Criel, Chris Slabbinck, Cindy Philips, Ilse Dereymaeker, Jeroen Seijen, Julie Régimont, Kathleen Beyns, Lisa Gysemans, Peter De Gendt
- **Duo-ticket Kinopolis:** Stéphane Dujardin, Driss Zambyb, Elke Sterckx, Katrijn Jamaer, Koen De Jaeger, Ludovic Delabelle, Ophélie Gay, Stefan Mondelaers, Veerle Vranckx, Violette Likaj

Als medewerker van Broeders van Liefde kan je je gratis registreren op het platform van Corporate Benefits, met je zakelijk mailadres of met een privémailadres en het wachtwoord Dichtbij22. Lukt het je niet om een account aan te maken? Neem contact op met de helpdesk van Corporate Benefits: support@benefitsatwork.be

Win

1 van de 4 duo-tickets naar Bobbejaanland! Deelnemen kan van 1 juni t.e.m. 15 juli, via het wedstrijdformulier: broedersvanliefde.benefitsatwork.be/offer/44167

De wereld is groot, maar wordt klein gemaakt door zijn grenzen

Wanneer de oorlog in Oekraïne losbreekt, zitten de kinderen vol met vragen. Eén komt opvallend vaak terug: 'Wat gebeurt er als Poetin en zijn leger ook België binnenvallen?' Een eerlijke vraag, die zich zeker niet alleen in kinderhoofden afspeelt. De meeste leerlingen in mijn klas zijn niet opgegroeid met oorlog. Tijd voor een geschiedenisles.

Ik leer hen over de EU, de NAVO, hoe het conflict in 2014 begon en roots heeft in de Koude Oorlog en nog veel verder teruggaat in onze geschiedenis. De kinderen pikken er veel van op en halen opgelucht adem op het einde van de les. Veel angst komt voort uit onbegrip, hen de feiten meegeven op een manier die zij begrijpen kan die angst voor een stukje wegnemen. Waarschijnlijk blijft deze oorlog voor hen een ver-van-hun-bedshow. Maar het is goed om te beseffen dat ze naast een leerling kunnen zitten voor wie dat niet zo is. Want inderdaad, de Russisch-Oekraïense oorlog is niet het enige onrechtvaardige conflict op onze wereld. Al lijkt dat momenteel soms wel zo. 'Maar waarom weten wij dan niets over al die andere oorlogen juf?'

Ik leg uit dat er veel meer conflicten plaatsvinden dan er in het nieuws verschijnen. Je hoort nog weinig over de taliban die de macht greep in Afghanistan. Dat meisjes ouder dan twaalf er niet meer naar school mogen, was één avond een kort nieuwsitem. Ook over de onmenselijke situaties in Syrië, Yemen, Ethiopië, Palestina ... hoor je weinig. De westerse media rapporteren vooral het meest recente, maar zeker ook het meest nabije en herkenbare nieuws. Na de eerste oorlogsberichten komen enkele dagen later ook berichten over

Oekraïners die hun land ontvluchten. Ze zijn overal welkom, onze Europese soortgenoten. Wilt u ze thuis opvangen? Super, ze worden met bussen vanaf de grens gebracht naar een land naar keuze. Iedereen is het erover eens, we moeten deze mensen helpen. Zo hoort het te zijn. Ik gun het iedereen die zijn land moet ontvluchten. Veel solidariteit. Al voelt die selectief aan.

Tijdens de vluchtelingencrisis in 2015 was het strafbaar om vluchtelingen thuis op te vangen. Wanneer deze mensen hun landsgrenzen levend bereikten, stond hen nog een dodentocht in ruil voor al hun spaargeld te wachten om tot in 'ons' Europa te raken. Op erkenning is het jaren wachten, als die er al komt.

De wereld is groot, maar wordt klein gemaakt door zijn grenzen. Niemand kiest hun geboorteplaats, al bepaalt deze voor een groot stuk wat we meemaken en hoe we worden behandeld. De leerlingen begrijpen dat niet goed: 'We zijn toch allemaal hetzelfde?'

// Camille Meus (26) behaalde een master in de Vergelijkende en Internationale Politiek. Ze geeft momenteel les in Sint-Michiël.

portret

Angelino Laroye

“

Doordat cliënten hier lang verblijven, kan ik echt een band met hen opbouwen

////////////////////

LEEFWERELD

Angelino Laroye (28) werkt sinds 5 jaar als verpleegkundige bij de Stroom (PC Sint-Amandus), een behandelafdeling voor mensen met een psychose. Angelino: "Mijn takenpakket is heel gevarieerd. Ik heb verpleegtechnische taken, zoals het bespreken, klaarzetten en toedienen van medicatie, maar ook administratieve taken, zoals het bijhouden van het elektronisch patiëntendossier. Het leukste van mijn opdracht vind ik echter het communicatieve luik: contact leggen met cliënten, ondanks dat ze de realiteit anders beleven en vaak in hun eigen leefwereld vertoeven. Hen een gevoel van veiligheid en geborgenheid geven. Onze cliënten verblijven hier vaak voor een lange periode. Ik krijg echt de kans om een band op te bouwen en hen te leren kennen als mens."